

[Aksel Larsen.]

forbudt folketingets medlemmer at tage hensyn til folkeafstemningens resultat, for vi skal i medfør af grundloven udelukkende gøre, hvad vi anser for rigtigt, og ikke, hvad der synes at være vælgerflertal for.

Jeg er ganske klar over, at den idé om folkeafstemning, som Bertel Dahlgaard har fået over en gul sodavand i en sen natte-time, er blevet indføjet i beslutningen fra det radikale landsmøde for at gøre det vanskeligt at få skattefradragreglen afskaffet. Så meget mere vil jeg håbe, at det radikale venstres indfyldelse på skattelovgivningen efter valget bliver reduceret til et minimum.

Det ærede medlem hr. K. B. Andersen forsikrer, at der er en gensidig respekt mellem regeringspartierne, og det er der muligvis. Men på den anden side får man ikke indtryk af det, når man tænker på, hvad det ærede medlem hr. Hans Rasmussen sagde i Høng, hvor han forkyndte, at efter næste valg er de radikale færdig med at have indfyldelse; de kan ikke være med i nogen regering, og det bør venstre tage hensyn til og samarbejde med socialdemokratiet. Men det er naturligvis noget, som foreløbig socialdemokratiet og det radikale venstre må klare selv. Vi andre kan blot ikke få noget indtryk af, at den gensidige respekt er så overvældende. Derimod kan vi få det indtryk, at det er nødvendigt at få et valg og få det så snart som muligt.

Jeg er af den opfattelse, at de 2 regeringspartier har mistet flertallet blandt vælgerne. Jeg er af den opfattelse, at venstre og de konservative ikke har den ringeste mulighed for at få flertallet her i tinget, heller ikke hvis det mærkværdige skulle ske, at de uafhængige efter et valg forefindes her i folketinget, og så bliver det altså spørgsmålet, om man vil udnytte de muligheder, der så er for virkelig at få gennemført en ny politik på forskellige områder, også på det udenrigspolitiske.

På det udenrigspolitiske område må jeg sige om markedsforhandlingerne, at jeg synes, man skal holde op med den snak, vi stadig væk hører, om, at vi må alligevel håbe på, at vi kommer ind i fællesmarkedet. Naturligvis har man lov til at have dette vissengrønne håb, men det vil være bedre, hvis man indrettede sig fuldstændigt

efter de forhold, der eksisterer nu, forsøgte at få det bedst mulige ud af dem og opgav enhver tanke om at komme ind i det europæiske fællesmarked. Jeg tror, man skal interessere sig for at styrke EFTA, frihandelsområdet. Jeg er også tilfreds med adskillige af de beslutninger, der er truffet bl. a. i Genève og i Lissabon, og jeg er i særdeleshed tilfreds med, hvad den højtærede udenrigsminister fremlagde som sin mening på EFTA-mødet i Genève, hvor han gjorde gældende, at det, EFTA-staterne nu må gøre, er at hjælpe hinanden, hvad deres handelspolitik over for fællesmarkedslændene angår. Det synes jeg Danmark skal arbejde for at EFTA-landene gør; det vil gæve hvert enkelt EFTA-land, også Danmark. Og jeg synes, man skal gøre det samme, hvad angår de nordiske lande. Det er der i hvert fald også formel enighed om efter de beslutninger, der blev truffet på Nordisk Råds møde i Oslo; men jeg kunne meget ønske, at den danske regering ville afskaffe den uvane, når den taler om sine eksportmuligheder, at bede andre lande om at hjælpe os ved at købe vore varer og i stedet for søge at lægge vor udenrigshandelspolitik an sådan, at vi i samarbejde med andre lande skaber de bedst mulige vilkår for vore eksportvarer, hvad enten det nu er industrivarer eller landbrugsvarer.

Endnu to bemærkninger om udenrigspolitikken. Den ene er om Sydafrika, apartheidpolitikken og talen om boykot. Det er jo sådan, at 100 af folketingets medlemmer, altså et betydeligt flertal, har underskrevet på, at den danske befolkning ikke bør købe sydafrikanske varer. Imidlertid har regeringen erklæret, at den synes ikke, det er en statsopgave at være med til noget sådant, og den højtærede statsminister sagde i besvarelsen af et spørgsmål fra mig den 22. maj — Folketingstidende sp. 5961 — følgende:

„Vedrørende spørgsmålet om en statslig boykot, altså en ved statslig foranstaltning, ved statsligt indgreb, ved regeringsdirektiv foretagen afbrydelse af samhandel med Sydafrika, er der mellem de nordiske landes regeringer fuld enighed om, at man kun kan tiltræde noget sådant, hvis det er effektivt og retligt holdbart. Økonomiske sanktioner, der på forhånd er afslået af lande, der har den langt